

Editorial

Expresia credinței

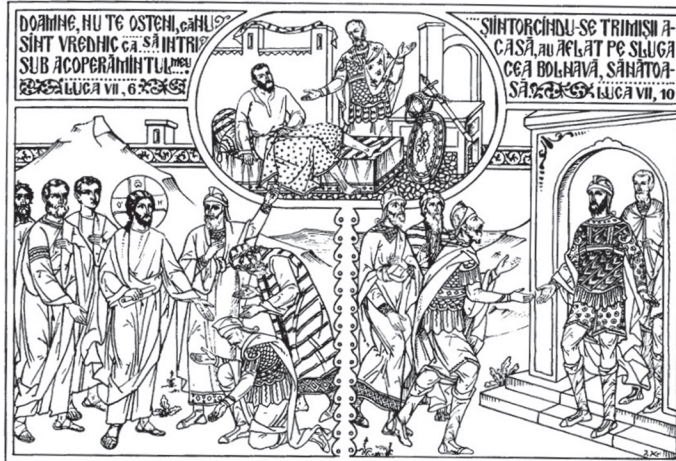
În *Duminica a IV-a după Pogorârea Sfântului Duh la Cincizecime*, Biserica a rânduit ca pericopă evanghelică la Sfânta Liturghie *Vindecarea slugii sutașului* (centurionului) din Capernaum, pericopă din *Evanghelia după Matei (VIII, 5-13)*. Această întâmplare o relatează și evangheliștii *Luca (VII, 1-10)* și *Ioan (IV, 46-54)*.

Pe când era în Capernaum, Mântuitorul Iisus Hristos este întâmpinat de către un ofițer roman, un centurion, adică cel care avea în subordine o cohortă de o sută de soldați. Sutașul mai avea și un servitor care îl sluja cu devotament și care s-a îmbolnăvit. Niciunul dintre evangheliști nu spune în detaliu despre boala de care suferea sluga, nici când sau cum a căpătat-o, ci doar faptul că starea sa de rău a adus îngrijorare și stăpânului, sutașului. Trebuie spus că, în acea vreme, o slugă era doar un sclav, o unealtă de care stăpânul doar se folosea și pe care o înlocuia când voia, dispunând de ea după bunul său plac. Sluga nu era o persoană cu drepturi depline, precum stăpânul. În mentalitatea acelor vremuri, observăm la ofițerul roman că avea câteva însușiri de cinst: empatie față de un suferind, nedisconsiderarea aproapelui și, mai mult, grija față de un om bolnav.

Astfel, el îi iese înainte lui Hristos și îi cere să îi vindece sluga. Făcând aceasta, cu siguranță că auzise despre Iisus și despre faptele Lui. El roman, adresându-l-se unui iudeu, Mântuitorului, arată faptul că nu se purta cu asprime de cotropitor față de evrei. Mai mult, nu avea parte de ostilitate față din partea localnicilor, chiar dacă era un păgân. Văzându-l, Mântuitorul îi spune, fără nicio condiție, că este gata să vină acasă la el: *venind, Eu îl voi vindeca*. Înainte de săvârșirea vreunei minuni, de regulă, Mântuitorul cerea credință: *crezi tu?, crezi tu în Fiul Omului?, crezi tu că pot face aceasta?* De data aceasta, Domnul nu mai face așa. Cu siguranță că Domnul, cu Duhul Său atotcunoscător, știa credința sutașului. Dar, la fel de sigur este și că a voit să arate înaintea tuturor măreția expresiei credinței, în manifestarea ei prin cel mai plăcut mod cu putință.

La răspunsul imediat pe care Hristos îl dă cererii sale, sutașul arată omenia sa, sub manifestarea sa de slujbaş: *Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai spune un cuvânt și se va vindeca sluga mea. Că*

și eu sunt om sub stăpânirea altora și am sub mine ostași și-i spun acestuia: Du-te, și se duce; și celuilalt: Vino, și vine; și slugii mele: Fă aceasta, și face. S-ar putea crede că ar fi fost și un om cu tact diplomatic, pentru că astfel, centurionul ar fi exclus orice posibilă gâlceavă cu anumiți iudei pentru că un evreu ar fi intrat în casa sa la ordin, obligat de circumstanțe: cuceritorul îl obligă pe supus. El însă, se supune, arătând contrariul și contrariind, deopotrivă, pe cei din jur: în calitate de „cuceritor”, vrea pace și se lasă cucerit. *Supusului* I se supune, spunându-l că nu este vrednic să-L primească. Mai mult, îi mărturisește public calitatea de Mântuitor pe care o are: *poruncește și va fi după cuvântul Tău!* În felul său a rostit ceea ce odinioară spusese Psalmistul: *El a zis și s-a făcut, a poruncit și s-a zidit (Psalm CXLVIII, 5)* sau ceea ce ne-a relatat în *Prologul Evangheliei sale, Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan: toate prin Cuvânt s-au făcut (Ioan I, 2)*. Într-adevăr, Tatăl a creat prin Fiul, prin Logosul – Cuvântul Său, în Duhul Sfânt: *a zis să fie și toate s-au făcut (Facere I)*. Hristos Logosul

Întrupat declară admirativ: *nici în Israel nu am găsit atâtea credințe!*

În mod analog va proceda Domnul și în alte cazuri, cu oameni care nu erau iudei, dar care au arătat credință curată: cu femeia cananeeancă, cu femeia din Sihar – Samaria, cu samarineanul vindecat de lepră, arătând astfel că toate neamurile sunt chemate la mântuire: *mergând învățați toate neamurile (Matei XXVIII, 19)*, iar prin aceasta, cu toții să fim conștienți de universalitatea misiunii Sale.

Despre întâmplarea cu sutașul și cu sluga sa, *Părintele Patriarh Daniel* spunea că: *Evanghelia de astăzi poate fi o prefigurare a rugăciunii Bisericii lui Hristos, care se roagă pentru toți oamenii aflați în boală și în nevoi (Ziarul Lumina)*. În fața bolii omul neputincios nu poate face altceva decât să îndure și să-și accepte starea, pe când cei apropiați pot să se roage pentru aproapele aflat în suferință.

Și nu în ultimul rând, ar trebui să avem în vedere un alt aspect, foarte important și el: cum îl primim pe Hristos în mijlocul nostru. În cazul sutașului vedem smerenia, inima curată pe care *Dumnezeu nu o va urgisi*, așa cum Domnul va spune despre vameș sau va întâlni la *tâlharul cel bun*.

(continuare în pagina 2)

Cuprins

Despre gadarenii!	p. 2
Poezie creștină	p. 3
Pildă	p. 5
Vindecarea slăbănogului din Capernaum	p. 5
File de Sinaxar	p. 8
Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum	p. 9
Stropi din peniță	p. 10
Duminica a 8-a după Rusalii	p. 11
Traduceri	p. 12

Expresia credinței

(urmare din pagina 1)

Credința și cugetul curat sunt de nelipsit atunci când ne pregătim să devenim gazdă lui Hristos și hristofori. Ceea ce urmează apoi de la sine este firescul, naturalul, la fel ca în Evanghelia de azi, și împlinirea dorinței arzătoare sufletești: *fie ție după cum ai crezut! Și s-a însănătoșit sluga lui în ceasul acela.* Nu suntem vrednici a-L primi

Despre gadareni!

„Și, iată, au început să strige și să zică: Ce ai cu noi, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești?” (Matei 8, 29)

Sfântul Apostol și Evanghelist Matei începe istorisirea minunii despre vindecarea demonizaților, cu precizarea că Domnul nostru Iisus Hristos a trecut dincolo, în înțeles propriu ca ținutul neamurilor, al gadarenilor, care spre deosebire de ținutul iudeilor ce își revendică originea în Sem, neamurile se trăgeau din urmașii lui Ham și Iafet, sau în înțeles alegoric, dincolo, în ținutul celor robiți de diavol prin păcatul închinării la idoli. De asemenea observăm că demonizații, nu mai locuiau între și împreună cu oamenii, unde se respectau rânduielile lăsate de Dumnezeu, ci dincolo printre morminte prin închinarea la idoli.

Demonii din oameni simțind dumnezeirea Mântuitorului încep să se tulbure și să strige „Ce ai cu noi, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu?”, ceea ce arată, cum spune Sf. Apostol Iacov, că „și demonii cred și se cutremură” (Iac. 2, 19), totuși nu se opresc de a face rău făpturii lui Dumnezeu și văd lucrarea lui Dumnezeu de eliberare a omului ca o chinuire a lor. Cu alte cuvinte, „ce ai Tu cu noi, că noi nu avem nimic cu Tine”, lasă-ne să facem ce răutăți vrem. „Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești?”, fapt ce arată că diavolul cunoaște că Hristos va veni să-i judece, dar după rațiunea diavolească Întruparea Sa s-ar fi petrecut prea devreme, El venind oarecum pe nepregătite, mai înainte de vreme! Demonizații care nici o legătură omenească nu îi putea lega și care împiedicau

pe Hristos, dar trebuie să devenim! Simplu se face prin iubire, prin grijă față de cel de lângă noi, prin grijă față de cel suferind. Arătând grijă celui suferind, ne asemănăm Samarineanului milostiv și făcând binele celui de lângă noi, l-l facem lui Hristos Însuși.

Preot Anghel-Nicolae Păunescu

(predică la Duminica a IV-a după Rusalii, Sf. Ev. Matei 8, 5-13, Vindecarea slugii sutașului, 2 iulie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

pe toți să treacă pe acolo, făcându-le rău, au venit singuri ca și cum ar fi fost legați în fața Domnului și au stat neclintiti în fața Celui care făcea neputincioasă puterea și lucrarea lor!

Văzând că nu mai pot să facă rău oamenilor, L-au rugat pe Domnul: „Dacă ne scoți afară, lasă-ne să intrăm în turma de porci”, arătând că nici peste porci nu au putere fără îngăduința lui Dumnezeu, pe de o parte, iar pe de alta că nemaiputând să le facă rău oamenilor cel puțin prin porci să-i păgubească pe oameni și să le facă rău prin pierderea lor. Căzut din sfințenia cerului, diavolul se odihnește prin neodihna necurăției, căutând mormintele, mocirla și mirosul cel greu al păcatului.

Desigur nu pentru că demonii s-au rugat, li s-a permis să intre și să omoare porcii, ci că Domnul în chip pedagogic vrea să arate răutatea demonilor, căci ei caută să distrugă și să piardă tot ceea ce există, mișcă și viețuiește, iar ce au făcut porcilor, același lucru ar fi făcut și oamenilor, dacă li se îngăduia. Totdeauna răutatea diavolului se ascunde sub chipul unui aparent bine, așa cum s-a întâmplat și cu primii oameni, așa s-a întâmplat și acum, sub chipul că îl liberează pe om de chinuirea lor, cer voie Domnului să îi lase să intre în porci, ca cel puțin acestora să le facă rău și să îi păgubească pe oameni prin porci.

Iar păzitorii au fugit și, ducându-se în cetate, au spus toate cele întâmplate cu demonizații. Și, iată, toată cetatea a ieșit în întâmpinarea lui Iisus și, văzându-L, L-au rugat să plece din hotarele lor.

Cei care păzeau porcii ar putea simboliza, fie pe căpeteniile iudeilor, fie pe slujitorii idolilor care îi hrănesc pe oameni ca pe porci, pentru pierzarea veșnică, scoțând în evidență faptul că, pentru pierderea câștigului material vre-

Fondator: Prof. Mihai-Ionuț Coană
Telefon: 0770/271.435 E-mail: mihai.coana@hotmail.com
Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.
ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206; ISSN online: 2734-7214

Redacția:

- Prof. Mihai-Ionuț Coană
- Pr. Marius-Olivian Tănăsie
- Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu
- Pr. Prof. Anghel-Nicolae Păunescu
- Prof. Ionuț-Cătălin I. Popescu
- Dumitra Groza – corectură
- Monica și Radu Buțu
- Mihai Șomănescu
- Tiberiu Grigoriu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor primite spre publicare.

Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor. De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. (Legea 8/1996)

Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”,
telefon 0253/214.307, int. 415

melnic, renunță la bunătățile veșnice aduse de Hristos. Și precum demonizații, gadarenii îl roagă și ei pe Domnul, ne-suferind prezența Sa, să plece din hotarele lor.

Cetatea ai cărei locuitori i-au cerut Domnului să plece din hotarele ei simbolizează sinagoga care a refuzat să îl primească pe Domnul ca Mântuitor, chiar după ce a văzut puterea Sa dumnezeiască. Refuzat fiind de sinagogă Domnul se întoarce la Biserica Sa, numită pe drept cetate a lui Dumnezeu. Și astăzi, precum atunci

gadarenii sunt oameni care din necredință, sau din grija pentru hrănirea porcilor (patimilor) îl alungă pe Domnul din hotarele inimii lor, deci cu alte cuvinte în orice neam și timp există gadareni.

Pr. Prof. Gheorghe Ionașcu

(predică la Duminica a V-a după Rusalii, Sf. Ev. Matei 8, 28-34; 9, 1, Vindecarea celor doi demonizați din ținutul Gadarei, 9 iulie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Poezie creștină

Acest luceafăr al lumii,
În Trapezunt s-a născut (925)
Din părinți binecredincioși,
Dar care nu l-au și crescut.

Tatăl era din Antiohia,
Dar la Domnul a plecat
Înainte de nașterea copilului;
Mama singură l-a botezat

Cu numele Avramie, dar și ea,
A plecat după soț, foarte curând,
Iar pe băiețelul cel minunat,
Nici mama nu l-a văzut crescând.

A fost luat de o călugăriță
Dintr-o familie de neam bun,
Ce l-a crescut în siguranță,
Îndrumându-l pe acest drum.

Văzând pioșenia măicuței
Împreună cu ea se ruga,
Făcea închinăciuni și mătăanii
Și de multe ori și el postea.

Ea era și rudă cu Avramie
Și foarte mult l-a îndrăgit,
Fiind din familie importantă,
Să-l crească bine, s-a străduit.

A fost trimis în Constantinopol
La o școală renumită,
Și studiind cu sârguință,
A primit o cultură desăvârșită.

Având o minte luminată,
Chiar pe profesori i-a depășit,
Fiindcă toată știința vremii sale,
Avramie repede și-a însușit.

Din păcate, mama adoptivă,
Curând, și ea, la Domnul a plecat;
Pentru că o iubise atât de mult
Băiatul, foarte rău s-a întristat.

În Bizanț era împărat Zefinazer
Al cărui fiu, cu o rudă se însurase,
A lui Avramie, care l-a luat în casă
Și toate condițiile îi crease.

Deși petrecea în casă îndestulată,
Avramie nu s-a îndepărtat

Sfântul Atanasie Athonitul (5 iulie)

De înfrânarea pustnicească,
Dimpotrivă a continuat

Așa cum a fost de mic crescut,
De către „măicuța” credincioasă
Văzând tot ce ea a făcut,
Fiind blândă, iubitoare și sfioasă.

El nu mânca la masa domnească,
Ci cu fructe și verdețuri se hrănea,
Ducea o viață duhovnicească,
De foarte multe ori postea și se ruga.

Pentru viața îmbunătățită,
Era de toată lumea iubit
Și la cele mai bune școli
Avramie a fost instruit.

După studii a devenit profesor
La școala unde el învățase,
Că având dascăli străluciți,
Din tinerețe, bine se formase.

Și-a însoțit maestrul la Athos
Într-o distinsă misiune,
Unde întâlnește un egumen
Plin de aleasă înțelepciune.

Era starețul Mănăstirii Chiminan
Din Bitinia, cu nepotul Nichifor Focas,
Apoi împreună cu Mihail Maleinos
La Constantinopol s-a întors.

Pe distinsul său profesor,
Avramie, repede l-a depășit,
Ceea ce, în scurt timp, fără să vrea,
Profesorului nu i-a convenit.

Văzând răceala celorlalți,
A înțeles care le este supărarea,
Iar pe cel ce îl pregătise, că era trist,
Și-a grăbit de-aici plecarea.

Dezamăgit și de viața ușoară văzută,
La cariera de profesor a renunțat
Și cu dorința de a fi monah,
La Mănăstirea Chiminan a plecat.

Starețul Mihail Maleinos
L-a primit cu bucurie
Și văzându-i marea dorință,
Ca aici, monah ar vrea să fie,

L-a făcut direct călugăr
(Simțindu-i credința puternică),
Acest minunat și bun îndrumător
Pentru viața cea veșnică.

Cu părintească dragoste
Egumenul Mihail l-a întâmpinat
Și făcându-l pe Avramie monah,
Numele de Atanasie i-a dat.

A stat aici 4 ani de zile
Și de toată lumea era respectat,
Îndeletnicindu-se și cu scrierea
De cărți, pâinea și-a câștigat.

Pentru priceperea de cărturar,
De toți a fost cunoscut
Și să îl pună egumen în locul său,
Bătrânul preot Mihail ar fi vrut.

De cinstirea de egumen,
Sfântul Atanasie s-a ferit
Vrând să fie necunoscut,
Că era credincios și smerit.

Răvna pentru osteneli mai grele
Și pentru mai multă singurătate,
Pe minunatul monah l-au făcut
Să se îndrepte în altă parte.

În Muntele Atonului a ajuns,
Încredințându-se ca ucenic
Și s-a supus cu toată răvna,
În munte, unui bătrân pusnic.

Muntele fiind abrupt și înalt,
Era mai greu de cercetat,
Liniștea era de neegalat
Și mai puțini l-au căutat.

Din dumnezeiască descoperire,
În părțile retrase ale muntelui,
Anastase cu greu a ajuns, (la Melona)
Găsind un loc care îi plăcea lui.

Să înalțe aici o biserică
Un gând frumos i-a venit,
Dar plin de amărăciune,
A realizat că-i greu de îndeplinit.

De prietenia lui cu împăratul,
Într-un târziu și-a amintit,

Că fuseseră împreună la studii
Și să-i ceară ajutorul s-a gândit.

Tocmai atunci împăratul Nichifor,
Pe Atanasie la el l-a chemat
Înainte războiului cu sarazinii,
Iar Sfântul l-a binecuvântat.

După izbânda în război,
Împăratul l-a îndemnat
Să înființeze o mănăstire
Pe Munte și el s-a bucurat.

I-a sugerat ca pe Muntele Athos
Unde mulți pusnici trăiau,
Să îi adune într-o mănăstire
Unde toți stăteau și se rugau.

Cu sprijinul financiar al împăratului
A început să construiască (963)
O biserică și a fondat Marea Lavră,
Ca toți aici să viețuiască.

Și a înglobat în Marea Lavră,
Toate schiturile existente atunci
De pe Sfântul Munte Athos,
A monahilor ce erau vrednici.

Împăratul Nichifor îi promisese
Că și el se va călugări,
(Fiind el binecredincios)
Atunci când va mai îmbătrâni.

Circumstanțele politice ale vremii
Și moartea prematură a împăratului,
L-au împiedicat să devină monah
Întru slujirea Domnului.

Sfântul Atanasie s-a confruntat
Cu opoziția unor pusnici athoniți,
Ce nu voiau construirea mănăstirii
Și pentru asta erau nemulțumiți.

Sfântul voia să stabilească,
O rânduială în viața monahicească
Specifică slujirii Domnului,
După care toți să trăiască.

După moartea Împăratului Nichifor,
Inamicii tot mai puternici au devenit,
Iar Sfântul Atanasie, întristat,
Sfântul Munte Athos a părăsit

Și în Cipru s-a stabilit,
Rugându-se mult, era convins,
Că noul împărat va fi chibzuit,
Și acesta, un decret în 971 a emis.

Stimulat de o viziune divină,
Atanasie în Athos s-a întors,
Ca egumen și a introdus pentru monahi,
Riguroase rânduieli, sufletului de folos.

Ele fuseseră elaborate
De către adevărați Sfinți:

Teodor Studitul și Vasile cel Mare,
Ai Bisericii minunați Părinți.

Sfântul a stabilit rânduiala,
După modelul vechi oferit
De mănăstirile din Palestina
Și astfel, aici, au și trăit.

Fuse un egumen minunat,
Erudit, bun, blând, credincios
Tolerant, în toate luminat
De Stăpânul Domn Hristos.

Pentru sfințenia vieții sale
Cu mulți talanți a fost dăruit
Primind puteri vindecătoare,
Mulți bolnavi a tămăduit.

De toată lumea respectat,
Era un înger pe pământ,
Cu multe calități era înnobit
Purtându-se, din viață, ca sfânt.

Diavolul, rău s-a răzvrătit
Și nu știa cum să îl piardă,
Pe mulți spre rele l-a pornit,
Orbindu-i ca să nu mai creadă.

Un călugăr, de diavol stăpânit,
Nu știa cum să îl omoare,
A pregătit un paloș ascuțit
Și se întreba cum poate oare?

Pe când toți frații dormeau,
Iar Sfântul Atanasie se ruga,
S-a strecurat cu paloșul ascuns
Sub haină și a bătut la ușa sa.

Dumnezeu a rânduit
Să-l apere pe slujitorul Său
Și când dușmanul a venit,
La ușă stând, i s-a făcut rău,

Că mâinile i-au paralizat,
Picioarele i-au amorțit
Și paloșul ascuns i-a picat,
Iar vinovatul pe loc s-a smerit.

Sfântul Atanasie l-a îmbrățișat
Purtându-se cu el frumos,
Că pentru toate l-a iertat,
Iar el pe calea dreaptă s-a întors.

Văzând pocăința monahului,
Atanasie și mai mult l-a iubit
Decât pe ceilalți călugări,
Mai ales că smerit, acesta, a murit.

Pe toți oamenii, Atanasie a iubit
Și frumos cu toți s-a comportat,
Pe mulți bolnavi a tămăduit
Și pe toți dușmanii a iertat.

În jurul anului 1000, Sfântul Atanasie
Un accident grav a avut,
Că inspectând o biserică în lucru
De pe acoperiș a căzut,

Împreună cu alți 5 călugări,
Când doreau să facă verificări,
Iar cupola bisericii s-a prăbușit
În timpul acestor lucrări.

Aflați sub dărâmături,
Cei cinci pe loc au murit,
Dar vocea Sfântului Atanasie,
Ceva timp s-a mai auzit.

Când meșterii au îndepărtat
Dărâmăturile și i-au scos afară,
În viață niciunul nu s-a aflat,
Că sub lovituri ajunseseră să moară.

După moarte, egumenul Anastasie,
A fost proslăvit ca sfânt (5 iulie),
Că întreaga sa viață (80 de ani),
A trăit ca un înger pe pământ.

Așa a și rămas după adormire,
Că sfântul său trup nu s-a schimbat,
Nu s-a înnegrit, nu a mirosit,
Că Dumnezeu l-a binecuvântat.

Pentru ca toți frații din Muntele Athos
Să se adune pentru înmormântare,
L-au ținut trei zile neîngropat
Și s-a întâmplat o minune mare.

Din piciorul ce fusese lovit
A curs, a treia zi, sânge curat,
Când se făceau cântări la mormânt,
Iar stareții, în basmale l-au adunat.

Ca pe un mir de mare preț,
Cu multă cinste l-au folosit,
Că pe cei pe care îi ungeau,
De boli grave s-au tămăduit.

Au îngropat cu mare cinste
Și pe cei cinci călugări găsiți
Sub dărâmăturile cupolei
Și care au fost, de moloș, zdrobiți.

La un an după moartea sa,
Când monahii s-au pregătit
De hramul închinat Născătoarei,
Maica Domnului în vis le-a vestit

Mai multor monahi, că în acest an
Se cuvenea să cinstească,
Mai întâi pe Sfântul Atanasie
Pe care trebuiau să-l prăznuiască.

Iar când patriarhul de atunci
Al Ierusalimului, a vrut
Să scoată Sfintele sale moaște,
Un foc din mormânt a apărut,

Arătând că Sfântul nu voia mărire,
Ci doar în rugăciune să fie pomenit,
Cel ce slujise cu credință Domnului,
Pentru care întreaga viață a trăit.

Cu timpul, lipit de zidul bisericii,
Un paraclis s-a construit,
Deasupra mormântului,
Care până azi a supraviețuit.

Și astăzi monahii și pelerinii
Cu evlavie se pot închina,
La întemeietorul vieții de obște,
Mulți credincioși putând a se vindeca.

Centru al monahismului ortodox
Răsăritean, cu timpul a devenit,
Acest loc sfânt de pe pământ,
Pe care Sfânta Născătoare l-a iubit.

Atanasie Athonitul rămâne întemeietorul
Vieții de obște de pe Muntele Sfânt
Și permanent va fi cinstit,
Cât creștinii vor fi pe-acest pământ.

Pe 5 iulie Sfântul Atanasie,
Cu evlavie se prăznuiește
Mai ales în Muntele Athos
Și de către toți ortodocșii se cinstește.

Dumitra GROZA

(5 iulie 2023)

Sursă foto: doxologia.ro

Poezii de Prof. Monica Buțu

Pildă

Stă biserica bătrână undeva pe-un vârf de deal;
Când e veselă, când tristă – după zilele de muncă,
Sărbătorile din an.

Azi bătrânii se îmbracă, clopotul prelung îi cheamă,
Cu mișcări alene urcă spre bisericuța mamă.
Se închină, -ngenunchează la icoane sfințitoare,
Aprind candelă cu suflet de lumini pâlăitoare.
În cădelnițe tămâia de la ușă îi îmbie,
Untdelemnul din pahare le vestește mântuire.

Un bătrân, ieșind în prispă, cu pași mici se depărtează
Și spre cimitir se-ndreaptă, cu durere lăcrimează.
El privește cruci plecate și de toți își amintește,
Dar nu plânge pentru-aceștia, ci pe sine se jelește.
Este singur și se simte și mai greu la bătrânețe,
Căci copilul nu mai vine nici măcar să-l viziteze.
Greu s-apleacă, îngenunchează la părinții de sub cruce
Și se vede și el astfel, dar copilul său nu-l plânge.
Ochii-n gene ostenite i se-nchid în rugăciune
Și în gând, Hristos îi spune: Iată, am venit la tine!
Vino și Mă-mbrățișează și îmbracă bucuria;
De acum vom fi alături, vei cunoaște veșnicia!

Și atunci bătrânul simte cum genunchii se-nclătează
Și-n îngenuncherea rece, doar de cruce se agață...
Liturghia se sfârșește și bătrânii merg spre casă,
Doar un suflet nu mai este printre ei, dar îi veghează.
În odăjdii vechi, un preot, alb de ani ca toți sătenii,
Îl găsește lângă cruce pe bătrânul, luat din mâinile durerii.

Peste ani, fiul ce tatăl n-a venit să-și viziteze
A avut aceeași soartă – parcă pildă să ne-nvețe.
Cei din sat le știu povestea și își cresc cu ea copii;
Este bine s-o asculte și să-nvețe din aceasta toți creștinii.

Sursă foto: adevarul.ro

Vindecarea slăbănogului din Capernaum

„Și Iisus, văzând credința lor, a zis slăbănogului:
Îndrăznește, fiule; și te iartă păcatele tale” (Matei 9, 2).

Evangelhia Duminicii a VI-a după Rusalii evidențiază în mod deosebit puterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos de-a vindeca pe cei bolnavi. El vindecă pe un om paralizat, numit slăbănog în limbajul Evangheliei, însă, înainte de a-l vindeca, îi spune: „Îndrăznește fiule, și te iartă păcatele tale” (Matei 9,2). Domnul Iisus Hristos vindecă mai întâi sufletul de păcate zicând: „și se iartă păcatele tale!”, iar după aceea, puțin mai târziu, îi spune bolnavului paralizat: „Scoală-te, ia-ți patul tău și du-te la casa ta” (Matei 9,6). Iudeii se obișnuiseră

deja cu minunile Mântuitorului Iisus Hristos, Care „vindeca orice boală și orice neputință în popor”(cf. Matei 9,35). Însă unii dintre cărturarii iudeilor erau foarte contrariați în cugetul lor când au auzit că omul Iisus din Nazaret spune celui bolnav: „și te iartă păcatele tale”, deoarece în credința iudaică numai Dumnezeu poate ierta păcatele oamenilor. Dar Mântuitorul Iisus Hristos, cunoscând gândurile lor, le-a zis: „De ce cugetați cele rele în inimile voastre? Căci ce este mai lesne a zice: și se iartă păcatele tale, sau a zice: scoală-te și umblă?” (Matei 9,5). Și apoi adaugă: „ca să știți că putere are Fiul Omului pe pământ a ierta păcatele” (Matei 9,6). Iisus Se numește pe Sine Fiul Omului, dar puterea de

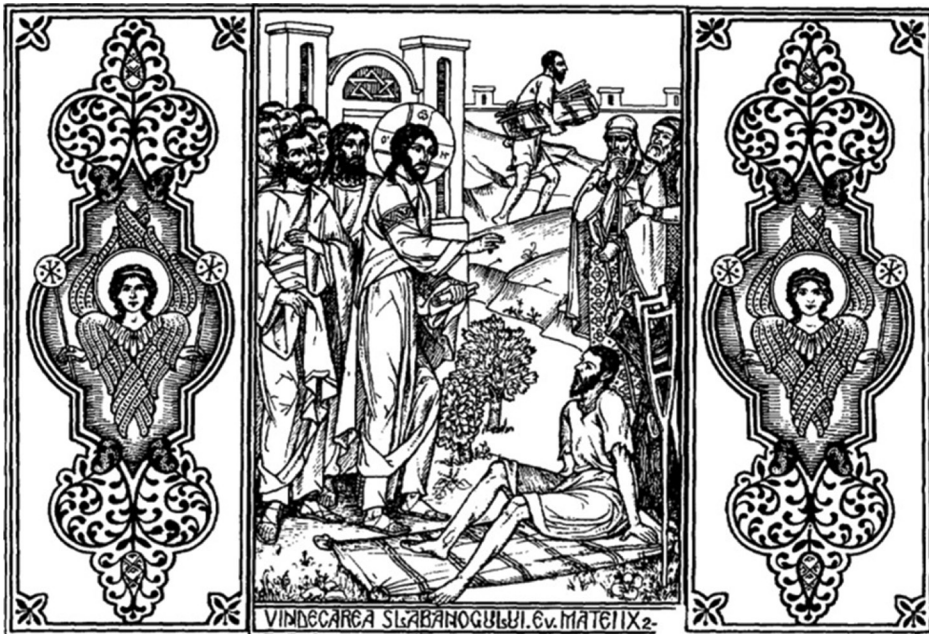
a ierta păcatele Îl arată că este Dumnezeu. Deci, Fiul Omului este Fiul lui Dumnezeu Cel veșnic, Care S-a făcut Om pentru mântuirea oamenilor, a coborât pe pământ ca pe oamenii muritori să-i înalțe la cer, la viața veșnică. Evanghelia se încheie cu aceste cuvinte pline de semnificație duhovnicească: „Mulțimile se minunau și slăveau pe Dumnezeu Care a dat o putere ca aceas- ta oamenilor” (Matei 9,8). Adică a dat oamenilor pute- rea de-a vindeca unită cu puterea de-a ierta păcatele.

Puterea însăși de a ierta păcatele este o putere de vindecare și de mântuire. Iisus Hristos Domnul a dăruit mai târziu această putere de iertare vinde- cătoare de suflet ucenicilor Săi, zicând: „Oricâte veți lega pe pământ, vor fi legate și în cer, și ori- câte veți dezlega pe pământ, vor fi dezlegate și în cer” (Matei 18, 18), după ce le-a dăruit mai întâi pu- terea de-a vindeca pe cei bolnavi (cf. Matei 10, 1: „Chemând la Sine pe cei doisprezece ucenici ai Săi, le-a dat lor putere asupra duhuri- lor celor necurate, ca să le scoa- tă și să tămăduiască orice boală și orice neputință”). Deci, puterea dumnezeiască de a ierta păcatele a fost dăruită de Hristos Domnul ucenicilor Săi, iar prin ei, Bisericii Sale. Astfel în Biserică primim ier- tarea păcatelor, prin Sfânta Taină a Spovedaniei și a Sfintei Împărtășanii, iar vindecarea de boli se dăruiește mai ales prin Sfânta Taină a Mas- lului sau a Ungerii bolnavilor.

Această Evangheliie ne mai arată însă și faptul că Mântuitorul Iisus Hristos a înțeles pocăința tainică a pă- cătosului bolnav. Oamenii păcătuiesc foarte des, dar nu se pocăiesc de păcate foarte des, sau nu se pocăiesc des de bunăvoie, din inițiativă proprie. Însă Dumnezeu, în pedagogia Lui iubitoare de oameni și vindecătoare de suflete, îngăduie ca pentru o vreme oamenii să fie lipsiți de libertate, de sănătate, de bunuri materiale, de onoruri sociale, de prezența celor dragi sau de alte bu- curii obișnuite. De aceea, uneori trecem prin necazuri, prin boli, prin încercări, care tainic ne îndeamnă să ne pocăim și să ne apropiem mai mult de Dumnezeu prin rugăciune și fapte bune, pentru că El este izvorul vieții, al vindecării, al eliberării și al mântuirii. Cuvântul „mân- tuire”, în limba greacă (sotiria) și în limba latină (salus), înseamnă însănătoșire, eliberare sau salvare dintr-o situație grea. Deci Iisus Hristos este Mântuitorul în în- țelesul de Salvator sau Izbăvitor al nostru din starea de păcat, de boală și de moarte. De aceea, în Sfânta și Marea Vineri, cântăm după slujba numită Prohodul Domnului, la procesiunea cu Sfântul Epitaf: „Mergi la cer și te așează, lângă Tatăl Creator, Tu ce lași în lume pace, Iisuse Salvator!”

Sfânta Evangheliie ne arată că Mântuitorul Iisus Hristos cunoaște nu numai starea fizică a trupului, ci și starea spirituală a sufletului omului. El cunoaște chiar și gândurile ascunse ale celor care „cugetă cele rele în inimile lor” judecând pe alții. Iisus Domnul cunoaș-

te nu numai boala slăbănogului adus la El pentru a fi vindecat, ci și pocăința acestuia. El nu i-ar fi spus bolnavului: „Îndrăznește fiule, ți se iartă păcatele tale” dacă nu ar fi cunoscut că suferința cauzată de boală a trezit în acest bolnav pocăința, iar pocăința i-a întărit credința lui că numai Iisus îl poate vindeca. Mântuito- rul Iisus Hristos numește pe cineva fiu sau fiică numai când omul respectiv are credință în El și în puterea Lui dumnezeiască vindecătoare. Așadar, Domnul Hristos, unicul Duhovnic și unicul Doctor desăvârșit, cunoscă-

tor nu numai al bolii trupului, ci și al bolii sufletului, nu numai al păcatelor omului, ci și al pocăinței lui, iartă pe cel ce vine la El cu credință și-l consideră fiu duhovni- cesc, arătându-i astfel iubirea părintească milostivă a lui Dumnezeu. Totuși, Iisus nu spune care sunt păcate- le slăbănogului, pe care El le iartă, ci păstrează în taină felul păcatelor săvârșite de cel iertat. Iisus nu spune ce păcate a săvârșit cel care era paralizat, ci spune doar atât: „Îndrăznește fiule, ți se iartă păcatele tale”. Hristos Duhovnicul și Doctorul nu divulgă felul păcatului, pen- tru ca să nu umilească pe cel păcătos. El păstrează taina greșelilor celui suferind, pentru că acesta a venit la El în stare de smerenie, pocăință și speranță. Hristos Domnul nu diminuează demnitatea persoanei umane întristate, ci o salvează și o înalță, după ce aceasta a fost rănită de păcat și de suferința bolii.

În cazul bolnavului din Capernaum, boala sa tru- pească văzută, adică paralizia, era semnul unei boli sufletești nevăzute, și anume o robie a păcatului, o „legătură nedelegată” a sufletului. Însă, prin pocăin- ță, care în acest caz era una tainică, știută numai de Hristos-Dumnezeu și de cel suferind, omul suferind do- rea mult să poată schimba starea sa de boală în stare de sănătate, venind cu speranță la Iisus Mântuitorul, Salvatorul, Duhovnicul și Doctorul sufletelor și al tru- purilor. Numai după ce i-a iertat păcatele slăbănogului, Mântuitorul îi spune acestuia: „Scoală-te, ia-ți patul tău și mergi la casa ta!” Înțelesul adânc al acestor cuvinte simple ale lui Iisus ar fi următorul: după ce mai întâi te-am vindecat sufletește, acum te vindec și trupește; de acum vei fi din nou om sănătos între oameni, pentru

că te-a miluit Dumnezeu-Omul, Care ți-a iertat sufletul și l-a înălțat la demnitatea de fiu duhovnicesc al Său, după har, iar apoi ți-a vindecat și trupul, dăruindu-ți libertatea de acțiune, mișcare și comuniune cu cei din casă.

Evangelhia ne mai spune că Mântuitorul Iisus Hristos cunoaște dacă folosim sau nu încercările, necazurile sau bolile ca fiind prilej de pocăință și apropiere de Dumnezeu ori, dimpotrivă, acestea devin pentru noi prilej de cârtire și răzvrătire față de El. Acest bolnav paralizat din Capernaum este un om care s-a smerit prin suferință, s-a pocăit de păcate și a devenit un om credincios, întrucât nu mai conta pe nimeni și nimic, decât pe mila lui Dumnezeu. Probabil că încercase el, la mulți doctori, să se vindece de boala trupului, dar nu a reușit, deoarece avea nevoie mai întâi de vindecarea sufletului. De aceea, tainic îl aștepta Iisus Duhovnicul și Doctorul să vină la El. Milostiv și discret, Iisus Mântuitorul iartă și vindecă, ridică pe cel căzut și schimbă viața lui, dăruindu-i sănătate și bucurie.

Deși textul ei este scurt, Evangelhia de azi mai evidențiază încă un sens duhovnicesc, foarte folosit pentru viața credincioșilor din Biserică. Evangelhia spune că Iisus, „văzând credința lor, i-a zis slăbănogului: Îndrăznește fiule, ți se iartă păcatele tale” (Matei 9,2). Evangelhia nu spune: „Iisus văzând credința lui”, ci „văzând credința lor”. Desigur, avea și bolnavul credință, de aceea Iisus l-a numit „fiu”, dar Evangelhia ne arată că Iisus a văzut mai întâi credința puternică a celor care l-au adus pe cel bolnav la El, și de aceea i-a zis celui bolnav: „Îndrăznește fiule, ți se iartă păcatele tale”, iar puțin mai târziu i-a zis: „Scoală-te, ia-ți patul tău și mergi la casa ta”. Așadar, vedem că Mântuitorul Iisus Hristos prețuiește mult credința celor care ajută pe cel bolnav, fiind credință unită cu iubire milostivă și multă smerenie. Prin urmare, învățăm că Dumnezeu prețuiește mult credința celor din familia bolnavului, credința prietenilor lui, credința celor care îl ajută pe cel neputincios, credința tuturor celor milostivi și solidari cu cel aflat în suferință. La credința milostivă și smerită a acestora răspunde Dumnezeu cu iubirea Sa milostivă și vindecătoare, dătătoare de iertare și sănătate, de viață și bucurie.

Într-un înțeles duhovnicesc, cei ce au ajutat pe cel bolnav să vină la Iisus reprezintă Biserica, adică pe toți slujitorii și credincioșii ei care ajută pe cei bolnavi. Văzând credința Bisericii Sale, Hristos-Dumnezeu dăruiește vindecare sau alinare multor bolnavi care nu se mai pot ruga pentru ei înșiși sau nu mai pot veni singuri la biserică, ci sunt aduși de alții, sau zac în pat acasă ori în spital. De aceea, la slujbele Bisericii sunt pomeniți zilnic cei bolnavi, iar în aproape toate spitalele din România se află capele sau paraclise, pentru ca să se roage aici preotul de caritate împreună cu cei bolnavi, precum și cei care vin să îi viziteze pe cei bolnavi. Evangelhia de azi și rugăciunea Bisericii pentru cei bolnavi, inspirată de această Evanghelie, ne arată că avem nevoie nu doar de credința și rugăciunea noastră proprie, ci și de credința și rugăciunea altora pentru noi. De aceea, trebuie să ne facem cât mai mulți prieteni rugători pentru noi și să dăm pomelnice la biserici și mănăstiri pentru ca preoții care slujesc aici să se roage pentru

sănătatea și mântuirea noastră. De asemenea, trebuie să-i învățăm pe copii și pe tineri să se roage pentru sănătatea și mântuirea părinților, fraților, profesorilor și colegilor lor, pentru bolnavi și săraci, pentru orfani și bătrâni, pentru toți oamenii neajutorați. Când învățăm să ne rugăm și să lucrăm nu numai pentru noi înșine, ci și pentru sănătatea și mântuirea altora, atunci avem de fapt o cultură sănătoasă a sufletului românesc.

Când vedem că cineva bolnav fiind suferă mult, trebuie să ne gândim că și noi am putea fi cândva într-o situație asemănătoare. Prin urmare, trebuie să arătăm iubire creștină celor suferinzi, să-i ajutăm, nu să-i judecăm. În fața suferinței altora să ne întărim în credință și să sporim în iubire milostivă, rugându-ne cu smerenie și speranță pentru vindecarea lor. De fapt, din credință tare și iubire milostivă s-au înființat primele instituții de caritate sau filantropie creștină. Astfel s-au născut primele bolnițe în mănăstiri, s-au creat primele spitale și primele farmacii, s-au construit primele case de ajuto-rare a orfanilor, bătrânilor, bolnavilor, săracilor și peleriniilor. Toate acestea sunt rodire ale Evangheliei iubirii lui Hristos pentru oameni în lucrarea socială a Bisericii și apoi a statelor creștine.

Dumnezeu îngăduie uneori încercări, între care și bolile, ca noi să fim mai milostivi, mai ajutători, mai solidari și mai sensibili la suferințele altora. Când dăm o mână de ajutor celor bolnavi, săraci și singuri, devenim și noi milostivi și iubitori de oameni ca Hristos Domnul.

De fapt, dacă lucrează în noi Duhul lui Hristos, devenim mâinile iubirii lui Hristos, Care, prin noi și prin alți oameni, îi ajută pe cei suferinzi și pe cei neajutorați. Astfel lucrând, noi trăim adevărul că Biserica este Trupul tainic al lui Hristos, care prin lucrarea ei filantropică arată în lume iubirea milostivă a lui Hristos pentru oameni.

În această Duminică, a vindecării slăbănogului din Capernaum, ne gândim și la mulțimea medicilor competenți și conștiincioși, milostivi și generoși față de pacienții lor, la mulțimea asistenților și asistentelor medicale, la întreg personalul care în spitale și în centre de tratament ajută pe cei bolnavi, unind știința medicală cu bunătatea lor sufletească, pentru a alina suferința și a cultiva speranța și bucuria celor bolnavi.

În concluzie, vedem și înțelegem din cele expuse că singurul Doctor al sufletelor și al trupurilor noastre, Cel care vindecă orice boală și orice neputință în popor, este Dumnezeu. Fără Dumnezeu, nu putem face nimic. De asemenea, vedem că Dumnezeu lucrează prin oameni, ceea ce ne aduce aminte de Porunca Sa: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul Tău și pe aproapele tău ca pe tine însuși”. Vedem că toată iubirea lui Dumnezeu față de neamul omenesc trebuie să o folosim, să o înmulțim și din nou să o dăruim lui Dumnezeu.

Pentru orice boală trupească și sufletească, Dumnezeu este soluția vindecătoare și salvatoare, așadar mai întâi de toate să ne spunem bolile noastre sufletești și trupești lui Dumnezeu și după aceea medicilor, lăsând pe Dumnezeu să lucreze. Amin.

Pr. Alin-Constantin Nicola

(predică la Duminica a VI-a după Rusalii,

Sf. Ev. Matei 9, 1-8, 16 iulie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

File de Sinaxar

Cinstirea Icoanei Maicii Domnului „Bucuria tuturor celor necăjiți” (cu monede) din Sankt Petersburg (23 Iulie)

„Apărătoare Doamnă, pentru biruință mulțumiri, izbăvind-ne din veșnica moarte, prin darul Celui ce S-a născut din tine, Hristos Dumnezeu nostru și prin mijlocirea ta cea de maică înaintea Lui, aducem ție, noi, robii tăi. Ci, ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, izbăvește-ne pe noi robii tăi din toate nevoile și suferințele, care strigăm ție: Bucură-te, cea plină de dar, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucuria tuturor celor necăjiți!” (Condacul 1)

Biserica dreptslăvitoare a lui Hristos cinstește mai presus de toate făpturile cerești și pământești pe cea mai cinstită decât Heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, pe Preasfânta, Preacurata, Preabinecuvântata, Slăvita Stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoarea și Pururea Fecioara Maria.

După învățătura Bisericii, ea este singura nădejde a credincioșilor, izbăvirea tuturor celor ce aleargă la ea, de necazuri și nenorociri, izvor al milei și zid nebiruit, mijlocire către Ziditorul, nădejdea neschimbată a credincioșilor, *Bucuria tuturor celor necăjiți* și *Ocrotitoarea celor obijduiți*. Ea mijlocește fără încetare pentru noi în rugăciuni înaintea lui Dumnezeu. (Arhim. Chiril Pavlov, *Lauda Maicii Domnului*, Ed. Egumenița, Galați, 2012, p. 26).

Maica Domnului poartă de grijă față de toți oamenii, prin icoanele ei făcătoare de minuni, mijlocind în rugăciune pentru binele și mântuirea noastră, fiind plină de grijă și de dragoste, izvor nesecat de milostivire pentru toți cei necăjiți și împovărați.

Această icoană a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu „Bucuria tuturor celor necăjiți” s-a proslăvit prin minuni în anul 1888, când în data de 23 iulie, în miez de vară, orașul Sankt Petersburg a fost asaltat de o furtună puternică.

Un fulger puternic a lovit biserica în care se afla icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Biserica a fost cuprinsă de flăcări iar în câteva minute, locașul s-a făcut scrum arzând în totalitate.

Conform tradiției, se pare că fulgerul a căzut pe cutia milei pe care a distrus-o în bucăți, aceasta fiind așezată sub icoana Maicii Domnului, și ea căzută la pământ. În momentul în care au ridicat-o de jos, au văzut minunea: în ciuda flăcărilor mistuitoare și a

cărbunilor și cenușei din jur, icoana a rămas neatinsă, ba chiar mai mult – era mai luminoasă, iar culorile mult mai vii.

Singura dovadă că ea fusese părtașă la dezastru era faptul că 12 monede mici, de jumătate de copeică, s-au lipit pe suprafața icoanei, cel mai probabil acestea provenind din cutia milei în care se strângea un ajutor pentru săracii care luau parte la slujbe duminica și în sărbători.

Multe minuni s-au petrecut înaintea acestei icoane în anii care au urmat, fapt redat și de însăși reprezentarea icoanei: Maica

Domnului este înconjurată de credincioșii aflați în felurite necazuri, care îi înalță rugăciuni, dar și de sfinții îngeri, care poartă rugăciunile acestora către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu.

În icoana Maicii Domnului „Bucuria tuturor celor necăjiți”, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu este zugrăvită stând în picioare, printre florile din Rai, cu brațele deschise și cu capul înclinat, ascultând rugăciunile creștinilor. Mântuitorul Hristos este zugrăvit deasupra, în nori, binecuvântând.

Deși stă în Rai, Maica Domnului este cu noi. Acest lucru este redat în icoană prin faptul că Maica Domnului este înconjurată de credincioșii care se roagă, dar și de sfinții îngeri care poartă rugăciunile către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu.

Maica Domnului, deși este în Rai, ne primește și ascultă cu dragoste rugăciunile noastre, ale celor necăjiți, mijlocind către Fiul ei pentru noi. Mijlocirea ei neîncetată și dragostea de mamă ajută la vindecarea bolilor și potolirea necazurilor noastre.

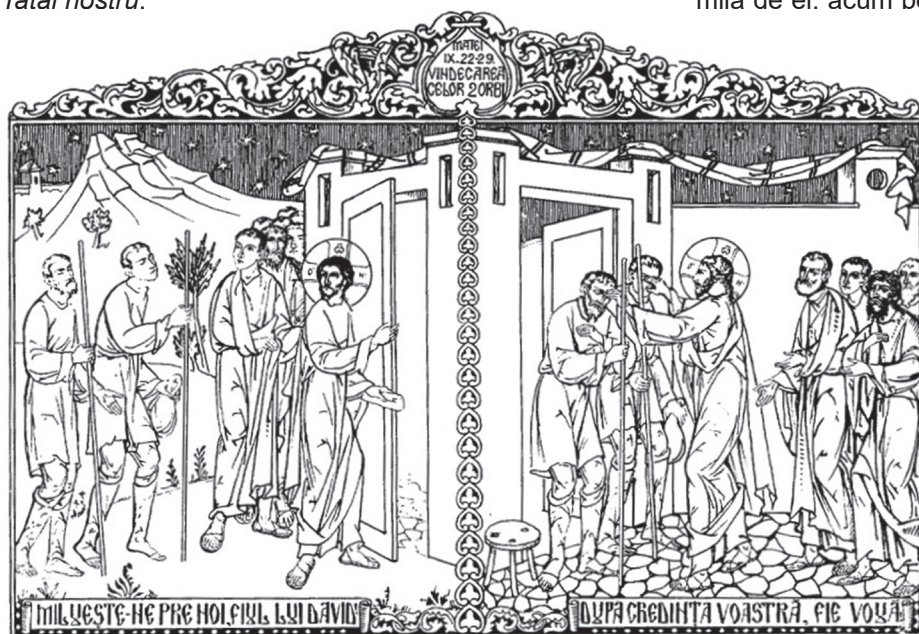
Pr. Daniel Budeanu

Sursă foto: doxologia.ro

Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum

Acțiunea Evangheliei acestei Duminici se desfășoară în Galileea, imediat după ce Mântuitorul Iisus Hristos a rostit Predica de pe munte (Mt. 5-7). În acele celebre cuvinte, Domnul Și-a fixat noua Sa învățătură în raport cu Legea Vechiului Testament, Și-a prezentat pentru prima dată în mod sistematic învățătura Sa dumnezeiască. Ne amintim frumoasele îndemnuri: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui...”, „Nu judecați, ca să nu fiți judecați”, „Cereți și vi se va da, căutați și veți afla, bateți și vi se va deschide”, „Ceea ce vreți să vă facă vouă oamenii, faceți și voi lor asemenea”. Ne amintim de Fericiți, acele sentințe extraordinare, menite să mângâie și să liniștească sufletul omenesc, să-i dea echilibru, să-l facă să-și înțeleagă destinul pe pământ și în cer. Ne amintim de rugăciunea cea mai simplă, dar și cea mai cuprinzătoare, rostită chiar de Iisus ucenicilor, *Tatăl nostru*.

După ce a învățat pe ucenici și pe ascultători toate aceste lucruri, Mântuitorul a început o campanie de exemplificare și de arătare practică a puterilor și a mandatului Său, o serie de vindecări și de minuni la tot pasul, pe drumurile Țării Sfinte, mai exact ale Galileii. Vindecă un leproș, apoi pe sluga sutașului, pe soacra lui Petru, precum și o mulțime de îndrăciți și bolnavi trupește. Potolește furtuna, vindecă pe îndrăcitul din Gadara, pe slăbănogul din Capernaum, pe femeia cea cu scurgerea de sânge și înviază pe fiica lui Iair. Îndată după aceea, Domnul este asaltat de cei doi orbi, despre care vorbește Evanghelia de azi, și I se aduce un îndrăcit mut, pe care de asemenea îl vindecă.

Iată o serie lungă de vindecări, de miracole, unele după altele. Practic, Iisus i-a vindecat pe toți cei pe care i-a întâlnit și aveau nevoie de intervenția Sa. Nu se menționează vreo persoană pe care Domnul să o refuze, deși nu toate minunile Mântuitorului sunt menționate în Evanghelii (In. 21, 25). Această activitate cu aspect de campanie de la început dovedea prin *fapte* ceea ce Iisus spusese prin *cuvânt* în Predica de pe munte. Fapta se impune de la sine și întărește teoria, învățătura. Fapta nu mai trebuie demonstrată. Pentru o idee teoretică, poți face o demonstrație logică, pe care unii o acceptă,

unii nu. Dar fapta intră în ochii tuturor. Fapta o înțelege oricine, fapta constrânge, te constrânge să o crezi. Prin aceste cuvinte și fapte, asistăm la desfășurarea Revelației supranaturale, a Descoperirii dumnezeiești mai presus de fire, prin minuni. Toate aceste fapte minunate pe care le face Mântuitorul vin să-l demonstreze dumnezeirea.

Să ne întoarcem la cei doi orbi din Evanghelia de azi. Vor fi auzit și ei de Mesia, urmașul lui David, și de faima Lui de vindecător. Trebuiau numaidecât să încerce și ei. Era o șansă unică și nu trebuia pierdută. Vor fi rugat pe cineva să-i ducă la El sau să le atragă atenția când ar fi apărut prin părțile locului. Și iată-L chiar lângă ei. S-au luat după El și au început să strige cu disperare: Miluiește-ne pe noi, Iisuse, Fiul lui David! Mântuitorul i-a lăsat să strige și să vină după El, când a intrat într-o casă. Vor fi fost purtați de mână de câte un copil sau de cine avea milă de ei. acum poate și din curtoazie, să vadă cum se va termina totul.

Putem presupune că mulțimea, care era avidă de minuni, cum am fi și noi, le-a făcut loc să intre în casă, să vadă ce se întâmplă. Și intrând în casă, Mântuitorul le-a pus întrebarea: „Credeti că pot Eu să fac aceasta? Credeti că pot să vă redau Eu vederea?” Și ei au răspuns: „Da, Doamne”. Și atunci Mântuitorul S-a atins de ochii lor și le-a zis: Fie după credința voastră! Era și un fel de verificare a credinței lor. Dacă n-ar fi avut-o, probabil nu s-ar fi vindecat. Dar credința lor s-a verificat că era adevărată și, de îndată, ochii lor s-au deschis. Mântuitorul le-a poruncit atunci „cu asprime”: „Luați seama, să nu aple de aceasta nimeni”. Poruncă inutilă, deși dată „cu asprime”, căci

Evanghelistul încheie istorisirea prin câteva cuvinte scurte, care arată că cei doi nici nu se gândiseră să o respecte: „Ieșind, L-au vestit în tot ținutul acela”. Nu ni se spune că Iisus S-ar fi supărat. Nici evanghelistul nu-i condamnă. Să fi fost porunca tocmai o metodă de a obține contrarul? Era de așteptat că așa se va întâmpla.

Să ne amintim ceea ce am spus la început, că Mântuitorul era într-un fel de campanie de dovedire a dumnezeirii Lui, așa că au făcut parte și ei dintre aceia care trebuiau să răspândească faima mesianică și învățătura Mântuitorului s-o facă să intre în conștiința cât mai multora. Mântuitorul era grăbit. Știa că propovăduirea Lui avea să se termine în trei și ani jumătate, dar în acest timp trebuia să cucerească lumea. Pentru aceasta, era în căutare de ucenici care să-l răspândească învățătura, s-o propovăduiască, s-o ducă mai departe. În aceeași grabă, Iisus a mai făcut pe loc și o altă minune, vindecând un om mut și îndrăcit. Cei de față au exclamat: „Niciodată nu s-a mai văzut una ca aceasta în Israel!” Iată o declarație de unicitate a Omului și a faptelor Lui.

Rezultatele începeau să apară. Am asistat deci și noi, odată cu cei care au fost atunci de față, la o minune. Și chiar la mai multe. Nouă însă știrea ne revine prin scris,

prin martori, prin Evangheliști. M-aș întreba, și v-aș lua părtași la întrebarea: Suntem noi dispuși să credem totul în regulă cu această minune? Noi, oamenii moderni de astăzi? Oare cum primim noi, în sinea noastră, textul acestei Evanghelii despre vindecarea a doi orbi? În cel mai bun caz ne vine să zicem: Se va fi întâmplat în vremea aceea, pentru că azi nu se mai întâmplă așa ceva! Ne însoțim răspunsul cu o abia ascunsă îndoială. Credem în Dumnezeu, dar suntem mai reținuți când e vorba de anumite minuni. Cel puțin unii dintre noi.

Dar oare e chiar imposibil să credem în minuni? Și chiar nu se mai întâmplă în vremea noastră? Să procedăm la un mic examen. Dacă am lua un singur lucru și l-am contempla de aproape, eliberat de prejudecăți și, mai ales, de rutina care ajunge să ascundă extraordinarul și să-l facă de toate zilele, ca și cum, fiind de toate zilele, încetează de a mai fi extraordinar, ce am gândi? Dacă am lua, de pildă, în cercetare un embrion uman, atunci când e numai o singură celulă nedevelopată, ne-ar veni să credem că în ea există tot ceea ce va constitui mai târziu complicatele organe ale unui corp omenesc: inimă, plămâni, rinichi, nervi, ochi, sânge, urechi, ură, dragoste, gelozie, milă, răutate etc. etc.?

Toate acestea se află în acea celulă, dar dacă am analiza-o sub toate microscopurile din lume n-am mai

vedea nimic altceva decât o formă omogenă, nedefinită, nediferențiată. Și totuși acolo sunt ascunse toate organele unui om care, în mod sigur, într-o perioadă uluitoare de scurtă, se vor dezvolta și vor deveni un om. Vor apărea vase prin care va circula sânge, vase complicate ca la o rachetă cosmică, și un sistem de nervi ca în cea mai complicată uzină electrică, și toate cu funcțiuni bine definite, cu memorie, fiindcă execută mișcări și funcțiuni parcă învățate, și un motor care începe să bată nepornit de nimeni, ca un perpetuum mobile, pe cât de fragil, pe atât de perfect: inima. Dar în aceeași celulă originară e ascuns și ceva mai mult, cu mult mai uluitor. Acolo sunt ascunse sentimente, capacitate de creație, opere literare, opere artistice, planuri de orașe și de mașini, cu infinitezimale nuanțe și infinite forme posibile de exprimare. Acolo sunt ascunse capodopere, bucurii și drame, și infinite generații viitoare.

Rugăm pe Bunul Dumnezeu să ne dea credință în Atotputernicia Sa, să vedem minunile ascunse ce se petrec zilnic în lume și să zicem: „Da, Doamne” la întrebarea: „Credeti că pot să fac Eu aceasta?”. Amin.

Pr. Marius-Olivian Tănăsie

(predică la Duminica a VII-a după Rusalii,
Sf. Ev. Matei 9, 27-35, 23 iulie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Stropi din peniță

Pe fata cu părul ondulat și castaniu am văzut-o o dată. Atunci mi-a vorbit despre mama ei. Mi-a spus despre cât de multe face, despre cât de multe își propune și le realizează, câte le ține, câte le gândește și le pune în practică, despre câte le duce la bun sfârșit, trecând prin oricât de multe poticniri și piedici, încât ai gândi că ar fi fost vorba în discuție despre un supererou din benzile desenate și nu despre o mamă obișnuită, cu patru copii, cu patru părinți, ai ei și ai soțului, cu patru perechi de bunici, ai ei și ai soțului și de care, de toți, fără excepție, se ocupă permanent, ținând pe umerii săi frumoși toată, dar absolut toată această mare și frumoasă a ei familie. Fizic e firavă, dar energică și bătaioasă, încât, dacă ai crede în reîncarnare, ai fi convins că în trupul ei plâpând a intrat un samurai. Isteață, iscoditoare, pătrunzătoare și mereu căutând răspuns, așa era până acum mama ei, mama fetei cu părul câpriu, lung și ondulat.

Atunci, când mi-a vorbit despre multele calități ale mamei sale, am avut un sentiment straniu, de parcă aș fi ascultat o istorioară despre o sfântă, dar, mai mult, una foarte dragă și care îmi era foarte fa-

Și totuși, ea poate!

miliară. Și mi-a mai spus, că toate îi sunt cu putință, că dacă mama ei își pune în gând să facă ceva, cu toți oamenii și îngerii de va trebui să lupte, dar până la urmă va fi cum a dorit ea ca să fie. Cu o mână de răniți, dacă i-ar fi îmbărbătat, ar fi biruit o armată imperială.

Munca, surmenajul și boala au făcut însă ca această mamă să plece din această lume. Astăzi, am aflat că nu mai este și tot astăzi, am reîntâlnit-o pe fiica ei.

Ne-am văzut, ne-am apropiat una de cealaltă și în tăcere ne-am îmbrățișat, strângându-ne cu putere. Gândurile îmi șopteau să o încurajez, iar prin strânsoare să o liniștesc că suntem doar trecători pe acest pământ, că într-un final nu mai putem și că, oricât de tari și de puternici am fi, până la urmă vom închina steagul.

Printre acele gânduri, mi-a șoptit cu voce, la ureche:

— Și totuși, la ea e altfel, ea poate!

După asta, ne-am privit în ochi puțin, iar fiecare și-a continuat de ale sale. Nu știu unde s-a dus fata cu părul ondulat, pentru că eu, m-am ascuns rapid, ca să nu fiu zărită și să plâng.

Prof. Felicia Păunescu

Sursă foto: pinterest.com

Duminica a 8-a după Rusalii

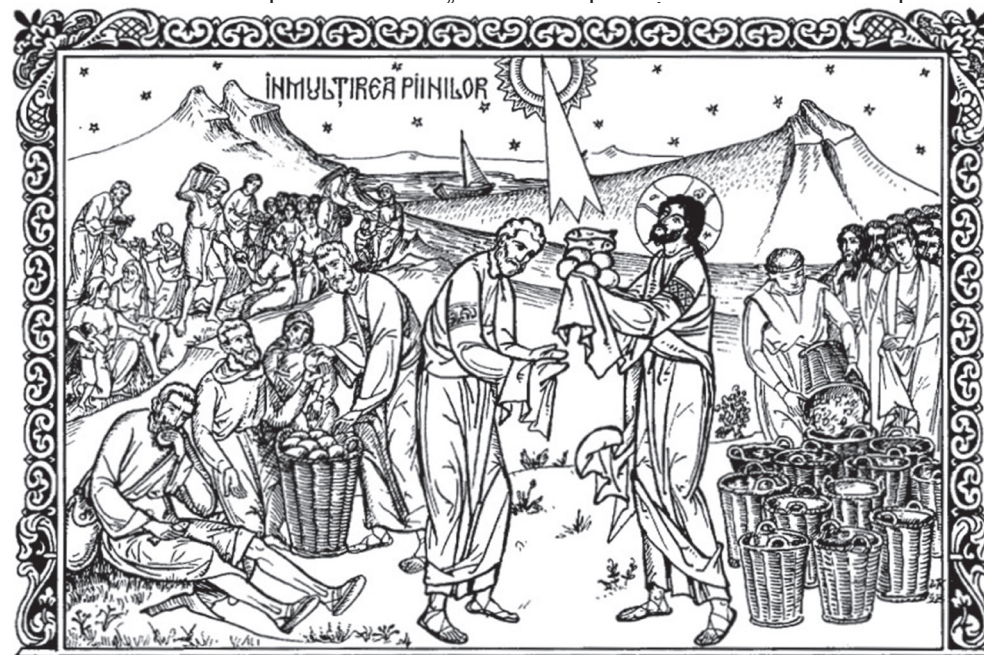
Mai avem puțin și intrăm în Postul Adormirii Maicii Domnului. Azi, Sf. Evanghelie ne vorbește despre minunea înmulțirii pâinilor. Auzind Apostolul zilei, ni se transmite că trebuie „să nu fie dezbinări” (1 Co 10) între noi. Din păcate, suntem departe de a împlini o asemenea poruncă. Fiecare caută să aibă cât mai mult pentru el. Evanghelia de azi ne vorbește mai întâi despre faptul că Mântuitorul vindeca bolnavi (Mt. 14, 14). Apostolii observă că oamenilor începuseră să le fie foame. Aceștia se gândesc că ar fi bine să plece ca „să-și cumpere mâncare” (v. 15). Ne-am fi așteptat că Mântuitorul să le dea dreptate. Însă, răspunsul lui Hristos e unul surprinzător la prima vedere. Acesta le spune Sf. Apostoli să le dea chiar ei acestora de mâncare. Acest lucru e imposibil de realizat deoarece sf. apostolic aveau „decât cinci pâini și

dacă l-ar fi hrănit, ar fi făcut o faptă bună.

Dumnezeu nu ne cere imposibilul. Din puținul nostru, putem să ajutăm un sărac. Ce ne costă să dăm o pâine unui om flămând? O pâine are un preț foarte mic. În schimb, nu ni se pare mult să dăm banii pe țigări. Acestea sunt foarte scumpe în comparație cu o pâine. Vedem cum de sărbători ne întrecem în cumpărături. Dacă din ce am cumpăra, am da și celor care n-au ce mânca, rău n-am face. Dar, în schimb, ne gândim doar la noi. Și ajungem să aruncăm o mulțime de mâncare la gunoi. Oare cu acei bani nu puteam să facem un bine altcuiva? Sau de multe ori preferăm să cumpărăm un produs mai scump. Poate că acel produs e mai gustos.

Despre cât de sănătoasă este mâncarea, nu putem să vorbim. E drept că se spune că orice produs bun e și scump. Dar nu tot ce e scump e și bun pentru sănătatea noastră. Mai bine luăm un produs la un preț decent și dăm și altui sărac decât să ne înfruptăm cu poftă.

Cumpătarea e de la Dumnezeu. Zgârcenia și lăcomia nu sunt. Ne temem că vom săraci dacă dăm la săraci. Ce credință mică avem! Dacă facem o faptă bună, Dumnezeu ne va răsplăti. Dăm puțin și primim mai mult. E cea mai rentabilă afacere. Evreii dădeau zeciuială la templu. Adică, din 10 lei de acum, 1 leu îl donau. Doar că nu e vorba de procentul pe care îl dăm. Contează dragostea cu care o facem. E drept că dacă vrei să fii important în ochii lu-

doi pești” (v. 17). Atunci Mântuitorul a cerut să le aducă la El.

Mântuitorul binecuvântează mâncarea. Oamenii, în număr de 5000 bărbați, afară de femei și copii, au mâncat din cinci pâini și doi pești și au strâns un număr de „douăsprezece coșuri pline” de firimituri (v. 20). Din punct de vedere matematic, acest lucru pare să fie illogic. De ce să fi fost nevoie de atât de multe coșuri, având în vedere numărul mic de pâini și de pește. Dacă am pune în fiecare coș câte o pâine sau un pește, tot ar mai rămâne câteva goale. Mai de mirare e numărul enorm de oameni care mâncaseră dintr-un număr atât de mic de alimente. E vorba de „cinci mii de bărbați, afară de femei și de copii” (v. 21). Totuși, și de data aceasta, Mântuitorul n-a căutat gloria lumească, punând un mai mare accent pe împlinirea faptelor bune decât pe trufia trecătoare. E aproape imposibil de imaginat cum ar putea mânca 5000 de oameni dintr-un număr atât de mic de pești și pâine. Zicem aproape fiindcă Dumnezeu poate să facă orice. Însă, minunea are și o contribuție omenească.

Apostolii s-au gândit la binele oamenilor. Doar că ei s-au gândit mai mult omenește. I-ar fi trimis pe oameni să mănânce. Însă, nu s-ar fi gândit să le dea din ce aveau. E drept că n-ar fi reușit să-i sature pe toți. Doar că și un om

mii trebuie să investești în tine însuși. Dar dacă vrei să fii mare înaintea lui Dumnezeu, trebuie să dăruiești celorlalți. Viața aceasta e atât de trecătoare. Și veșnicia e de neînțeles. Cel mai bogat om e cel care e darnic. El va primi de la Dumnezeu tot ce are nevoie. Repet ce avem nevoie. Nu înseamnă că dacă ne dorim ceva, acel lucru e și pun pentru noi. Însă, faptele noastre bune nu trebuie să fie făcute cu scopul de a ne fâli. Are Dumnezeu grijă să ne răsplătească atunci când trebuie. Doar că noi vrem totul imediat. Pe Dumnezeu nu-l poți obliga să facă exact ce vrem noi să realizeze. Să nu confundăm milostenia cu mita lumească.

Atunci dai ceva ca să primești imediat ceva în schimb. Însă, milostenia presupune să dăruiești ceva fără să aștepti ceva înapoi. Evident că vom fi răsplătiți de Dumnezeu. Doar că Dumnezeu răsplătește celor care fac binele necondiționat. Pare greu să facem acest lucru. Dar și Dumnezeu ne iubește necondiționat. Să imităm comportamentul Său. Să demonstrăm că suntem fiii Săi prin faptele noastre bune. Amin.

Prof. Ionuț-Cătălin Popescu
(reflecție la Înmulțirea pâinilor și peștilor,
Sf. Ev. Matei 14, 14-22, 30 iulie)
Sursă foto: Sf. Evanghelie

Traduceri

Sunt extraterestrii reali? (I)

Problema vieții pe alte planete este un subiect fierbinte în cultura noastră de astăzi. Filmele științifico-fantastice și emisiunile de televiziune descriu adesea creaturi ciudate de pe planete îndepărtate. Dar aceste idei nu se limitează doar la programele science-fiction. Mulți oameni de știință nereligioși cred că într-o zi vom descoperi de fapt viața pe alte planete. Există chiar și proiecte precum Search for Extra-Terrestrial Intelligence (SETI), care scanează cerurile cu radiotelescoape puternice, pentru a asculta semnale de la extraterestri „inteligenti”. Mulți creștini au acceptat ideea vieții extraterestre. Dar este această idee într-adevăr biblică? Creștinul ar trebui să examineze constant ideile în lumina Scripturii: „Noi surpăm iscodirile minții și toată trufia care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu și tot gândul îl robim, spre ascultarea lui Hristos” (2 Cor. 10, 4-5).

Conexiunea evoluționismului cu extraterestrii

Ideea de „viață extraterestră” provine în mare măsură dintr-o credință în evoluție. Amintiți-vă că, în viziunea evoluționistă, pământul este „doar o altă planetă” – una în care s-au întâmplat condițiile potrivite pentru ca viața să se formeze și să evolueze.

Dacă există nenumărate miliarde de alte planete în galaxia noastră, atunci cu siguranță cel puțin o mână dintre aceste lumi au avut și condițiile potrivite. Viața extraterestră este aproape inevitabilă într-o viziune evolutivă asupra lumii.

Totuși, noțiunea de viață extraterestră nu se potrivește cu Sf. Scriptură. Pământul este unic în Univers. Dumnezeu a creat pământul pentru viață (cf. Is. 45, 18). Celelalte planete au un scop complet diferit de cel al pământului și, prin urmare, sunt create diferit. În Facere cap. 1, citim că Dumnezeu a creat plante pe pământ în ziua a 3-a, păsări pentru a zbura în atmosferă și viețuitoarele marine pentru a înota în ocean în ziua a 5-a și animale pentru a locui pe pământ în ziua a 6-a. În ziua a 6-a, au fost creați primii oameni și au primit stăpânire asupra animalelor. Dar unde discută Biblia despre crearea vieții pe „luminătorii de pe tărâra cerului”? Nu există o astfel de descriere, deoarece luminătorii și diversele planete din cer nu au fost create pentru a găzdui viața. Dumnezeu a dat omului grijă de pământ, dar cerurile sunt ale Domnului (Psalmul 113, 24). Dintr-o perspectivă biblică, viața extraterestră nu pare rezonabilă.

Planul lui Dumnezeu de mântuire este pentru ființele umane: urmașii lui Adam

Problemele se înmulțesc atunci când luăm în considerare posibilitatea unei vieți extraterestre inteligente. Programele science-fiction abundă cu rase de oameni care au evoluat pe alte lumi. Vedem exemple de Vulcani și Klingoni – pseudo-oameni, asemănători cu noi în majoritatea privințelor, dar diferiți în altele. Ni se povestește că aceste rase permit explorarea condiției umane din perspectiva unui străin. Deși foarte distractive, astfel de rase extraterestre sunt problematice din punct de vedere teologic. Ființele extraterestre inteligente nu pot fi răscumpărate. Planul de mântuire al lui Dumnezeu este pentru ființele umane, urmași ai lui Adam. Să examinăm conflictul dintre mesajul mântuirii și noțiunea de viață extraterestră.

Răscumpărarea omenirii

Biblia ne învață că primul om, Adam, a făcut neascultare de Dumnezeu (Fac. 3). Drept urmare, păcatul și moartea au intrat în lume (Rom. 5, 12). Cu toții descindem din Adam și Eva (Fac.

3, 20) și am moștenit de la ei o fire stricăcioasă și înclinată spre păcat (Rom. 6, 6, 20). Aceasta este o problemă: păcatul este o barieră care îl împiedică pe om să aibă comuniune cu Dumnezeu (Is. 59, 2). Dar Dumnezeu ne iubește, în ciuda păcatelor noastre, și ne-a oferit un plan de mântuire — o modalitate de a fi împăcați cu Dumnezeu.

După ce Adam și Eva au păcătuit, Dumnezeu a făcut „haine de piele” pentru a-i acoperi (Fac. 3, 21), înțelegându-se prin ele efectele firii omenești după căderea în păcat (foame, sete, somn, instincte). Peste mii de ani, un Miel nevinovat (Hristos — Mielul lui Dumnezeu) Se va jertfi pentru a ridica păcatele lumii (In. 1, 29). În Vechiul Testament, oamenii sacrificau animale înaintea Domnului ca o amintire a păcatului lor (Evr. 10, 3) și ca simbol al Celui care va veni, Domnul Iisus, Care va plăti de fapt prețul răscumpărării noastre din păcat și din moarte.

Jertfele de animale nu au plătit de fapt pedeapsa pentru păcat (Evr. 10, 4, 11). Animalele nu sunt înrudite cu noi; sângele lor vărsat nu poate conta pentru al nostru. Dar sângele lui Hristos poate. Hristos este o Rudă de sânge a noastră ca Om, deoarece El este urmaș al lui Adam ca și noi; toate ființele umane sunt „dintr-un sânge” (Fapte 17:26). În plus, întrucât Hristos este și Dumnezeu, viața Sa este de o valoare infinită și, astfel, moartea Sa poate plăti pentru toate păcatele tuturor oamenilor. De aceea, numai Domnul Însuși ar putea fi Mântuitorul nostru (Is. 45, 21). Prin urmare, Hristos a murit „o dată pentru totdeauna” (Evr. 10, 10).

Răscumpărarea extraterestrilor?

Când luăm în considerare modul în care planul de mântuire s-ar putea aplica oricărei ființe extraterestre ipotetice (dar altfel asemănătoare oamenilor), ni se pune problema: „Dacă ar exista Vulcani sau Klingoni acolo, cum ar fi ei mântuiți? Ei nu sunt rude de sânge cu Mântuitorul și, prin urmare, sângele vărsat de Hristos nu poate plăti pentru păcatul lor. S-ar putea presupune la început că și Hristos a vizitat lumea lor, a trăit acolo și a murit și acolo, dar acest lucru este anti-biblic. Hristos a murit o dată pentru totdeauna (1 Ptr. 3, 18; Evr. 9, 27-28; 10, 10). Iisus este acum și în veci și Dumnezeu și om; dar El nu este un extraterestru.

S-ar putea presupune că ființele extraterestre nu au păcătuit niciodată, caz în care nu ar trebui să fie răscumpărate. Dar apoi apare o altă problemă: ei suferă efectele păcatului, în ciuda faptului că nu au păcătuit niciodată. Păcatul lui Adam a afectat întreaga creație — nu doar omenirea. Romani 8, 20-22 arată clar că întreaga făptură suferă sub robia stricăciunii. Aceste tipuri de probleme evidențiază încercarea de a încorpora o noțiune antibiblică în viziunea creștină asupra lumii.

Viața extraterestră este un concept evolutiv; nu se conformează cu învățăturile biblice despre unicitatea pământului și poziția spirituală distinctă a ființelor umane. Dintre toate lumile din univers, pământul l-a vizitat Dumnezeu Însuși, luând fire omenească, murind pe Cruce și înviind din morți, pentru a-i răscumpăra pe toți cei care se încred în El. Viziunea biblică asupra lumii contrastează puternic cu viziunea seculară asupra lumii, când vine vorba de viața extraterestră. Deci, ce viziune asupra lumii susțin dovezile științifice? Susțin observațiile moderne noțiunea seculară că universul este plin de viață sau noțiunea biblică că pământul este unic?

(va urma)

Dr. Jason Lisle, answersingenesis.org

Traducere: Prof. Mihai-Ionuț Coană

Sursă foto: cuvantul-ortodox.ro